

Confirmem amb aquest inici de la campanya electoral espanyola que vivim en una democràcia teòrica, de pràctica mecànica, funcional i automatitzada, que únicament consisteix a introduir paperetes en una urna cada quatre anys. I, després, a casa. Cada dia els mitjans de comunicació ens fan memòria de la mateixa cantilena de sempre: els esforços que s'han hagut de fer per tal que els ciutadans puguem triar els seus representants, que «més val això que no res». Val, en part, sí. En això estem tots d'acord. Però és que la còmoda expressió «més val això que no res», i més encara parlant d'un assumpte que ens afecta tant —la nostra vida pública—, està per naturalesa més a prop d'un meninfotisme humiliant del sistema polític que no pas de l'aprofundiment en la pràctica de la democràcia. Durant els últims dies, la democràcia municipal ha patit (i deixeu-me exagerar, bé, només un poc) un colp d'estat per part del centralisme practicat pels partits polítics que es congratulen del seu "centrisme". Quan comencen les campanyes municipals, surten els pesos pesats —massa pesats i tot—, a dir les seues consignes, molt respectables, però que quasi sempre prenen com a base del seu discurs el marc estatal. Mireu sinó, com, fins ara, ETA ha centrat les batalletes. Coneix algú les polítiques que desenvoluparan els alcaldables del seu propi municipi? Aquest centralisme és fortament antidemocràtic, ja que és en la ciutat, en els pobles, en la "polis", en allò que tenim més a prop de nosaltres, on detectem i podríem resoldre els nostres conflictes i les nostres necessitats, drets i deures, i, per contra, paradoxalment, és l'espai públic menys valorat i, per tant, el més degradat.